

מסורת הש"ס

(א) שנת קרבן. פסחים פא.
(ב) שנת קרבן. (ג) וכן כחוס'
דמילין ט: דה"ה פא.

נסוחת הריב"ן

(א) חת: (ב) להחיות: (ג) אחד
ואחד: (ד) שלשים יום ואין
בכך כלום דמיר טמא יוכל
לעשות תולת טומאה
וקרבן טומאה ופסול לאחד
כמה ימים הפיר' ודחיי'
מהיר' ומביאין יו':
(ה) טומאה דלחולין (ו) נגמט
(ז) חת: (ח) כספן: (י) כי טעה
דלמא אלא מיר טמא
ונבעלת: (יא) דלא יעב:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה איבעיא וכו'
דען באן ק"ו רש"י:
(ב) ד"ה אחד רבא וכו'
אלא מיר הידי' ותיבת
טמא ונבעלת נחמק:

גליון הש"ס

חוב' ר"ה וסופין
שלשים יום. ל"ז וכו' ש"ן
לקמן דף טע ע"ב:

הגהות מהר"ב

רעשבורג
(א) רש"י ד"ה אחד רבא
וכי' הוא נלמד וכו' אלא
חיי כחוס' דלמא אלא מיר
טמא ונבעלת פ"ל:
(ב) דחיי' עלם וכו' מיר
שהו טמא על כל אדם
באבל וכו' פ"ל חת:
(ג) ד"ה וסופין וכו'
וקרבן טומאה כספן. כ"ד
פ"י ח"מ:

מוסף רש"י

עצם כשעורה הלכה
וכי'. שהיה ר"ע דן קל
וחומר מניין לרביעית דם
התם שהיה מגלה על
אבלה. ק"ו מה עלם
כשעורה ששית טמא באל
מיר מגלה על מנו ומשאו.
רביעית דם שנתמאה באל
דמיו ועל כל נפש מה לא
יבא. איש דין שהיה מגלה
עליו. ואמר ליה רבי אליעזר
עקיבא עלם כשעורה הלכה
למשה חטוי שביעית דם
מגלה עליו ורביעית דם
אחא כל ללמוד ממנה כק"ו
דלא יענה חזרה שבעל פה
לדבר כ"ד מדות (ש"ב)
קכ"ו: א: עלם כשעורה שגמיר מגלה על נפש
ממנה כק"ו ואין דען ק"ו מהלכה אלא מדבר כחוס' כחוס' רביעית דם אלא כל ללמוד
ממנה כק"ו ואין דען ק"ו מהלכה אלא מדבר כחוס' כחוס' רביעית דם אלא כל ללמוד

כהן גדול פרק שביעי נזיר

נו.

עין משפט
ג' מצוה

א א מ"י פ"ט מהלכות
טוהר הלכה ט'
ב ב ג מ"י ט"ז ט'
ומיר' מהלכות אלות
התולדה הל' א ומיר' ט'
הלכה ט' ופס"ו ט' מהלכה
טוהר הלכה ט':

ג ד מ"י פ"ט מהלכות
טוהר הלכה טו:

הגהות התוספות

1. י"ל על נפש טו. 2. י"ל
על כל נפשות.

פ"י הרא"ש

איבעיא ליה עצם כשעורה
הלכה. נזירי מבלע עליו
דמקרא לא אמר רבתי על
כל נפשות מה לא יבא
דשטמא דלא דחיה אלא
על דבר שטמא באל
ורביעית דם כ"ד לאומרי
מניה בק"ו וקא"ל ר"א אין
כאן ק"ו משום דאין דען
ק"ו מדבר (שאני' ויהא)
הלכה: או דלמא רביעית
דם הלכה מה שהיא שטמא
באל דתיב על כל נפשות
מה דשטמא שיעור ב'
נפשות דהיינו ב' רביעים:
ועצם כשעורה ק"ו ואחא
בא ללמוד רביעית דם
מעצם כשעורה מן
חומרא שיש ברביעית דם
שטמא באל משא"כ
בעצם כשעורה וקא"ל אין
דען ק"ו מהלכה. פ"י מחוק
חומר אלא שיש בריבוי
דען שבא מהלכה:
סליק פ"ה א'

פ"ב ב' נזירים שאמר להם
אחד וכו' ומיר' ששם
שחקים שאם היו
מכריזים אותו לא היה
נאמן כדאיתא בקדושין כל
האומר דעו' א' בהכחשה
מגלחים
לא מהימן: מכלתי
ומביאים וכו' לאחר שיכלו
ל' יום שלום: א"א הוא
הטעם קרבן טומאה א'
ענשה כבר הוא שלי
וקרבן טהרה (שנעשה)
מכבר הוא שלך: וסופים
כ' שלשים יום מיום שנזר
הב': וקרבן טומאה כספן
היינו חטאת העוף כבאה
על הכסף ואינה נאכלת.
מביא חטאת העוף לספק
טומאה נזיר ואשם לא
מביא כרבן דאמר לעיל
הביא חטאתו ולא הביא
אשמו מונה. נמצא זה
מביא קרבנותיו לחצאי א'
נזיר טהור הוא רעלה
ראשונה הייתה חובה ועתה
הוא מקריב חטאת ושלמים
והזרו חכמים לרובי' כן

עצם כשעורה הכבה. נזירי מגלה עליו דמקרא לא אחי כדמתיב
על כל נפשות מ' לא יבא מיר' דמטמא כביאה ורביעית
דע' נזירי לאגמרי מניה מק"ו: או דילמא רביעית דם הלכה. מה
שהוא טמא ב' באל דליה לכו נפשות' מה לרביעית דם דלדרינה
משמע דם חזי לוג שהוא שיעור שמי
נפשות והלכה למשה מסיני הוא
דמטמא באל רביעית: ועצם כשעורה
קל וחומר. כלומר מעצם כשעורה נזיר
ולמוד ש'גלה על אהל רביעית דם:
ואין דען קל וחומר מהלכה. פ"י
מכת חומר שהוא הלכה למשה מסיני
לא נעשה קל וחומר מ"ש רביעית דם
קל וחומר ועצם כשעורה הלכה:

גמ' איבעיא להו פרק שביעי נזיר
ורביעית דם קל וחומר ואין דען קל וחומר
מהלכה או דלמא רביעית דם הלכה ועצם
כשעורה קל וחומר ואין דען קל וחומר
מהלכה ת"ש ***עצם** כשעורה הלכה ורביעית
דם קל וחומר ואין דען קל וחומר מהלכה:

הדרן עלך כהן גדול

שני נזירים שאמר להן אחד ראיתי אחד
מכם שנטמא ואינו יודע איזה מכם
מגלחין ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה
ואומר אם אני הוא טמא קרבן טומאה שלי
וקרבן טהרה שלך ואם אני הוא הטהור קרבן
טהרה שלי וקרבן טומאה שלך וסופין

הדרן עלך כהן גדול

שני נזירים. שיקבלו עליהם
נזירות ביחד: **שאמר לכן**
אחד ראיתי אם אחד מכם שנטמא.
ה"ו נאמן ב' להחיותו כחוקת טומאה
כל זמן שאין ממתינין אותו דהא
או הודע אליו חטאתו כתיב (ויקרא ד'
(או הודע אליו) מכל מקום: ואינו
יודע איזה מכם. משלימין לנזירותן
ומגלחין ומביאין קרבן טומאה וקרבן
טהרה כשומפוט: ואומר. אחד מהן:

אם אני הוא כו'. ועדיין אינן מותרין
לשמות בנין לפי שיכול לומר על כל
אחד ב' שמא טמא היה ומגלחתו
שגילה עכשיו היא תגלחת טומאה
אלא חזרין וסופין עוד שלשים יום:
ומביאין קרבן טהרה בלבד מן
השומפוט: ואומר. אחד מהם אם
אני הוא הטמא קרבן טומאה ה' היה
שלי וקרבן טהרה שלך זה של עכשיו
קרבן טהרה כו' ומעשיו מותרין
לשמות בנין: **גמ' אכל הכהן.** כיון דהוה תלתא שנים נזירי והאי
דקאי בגייהו א"ע א"ג דקיימי כרה"י הויה ליה ו' ספק טומאה כרה"ר
דספיקו טהור: **אמר רבא בר רב הונא.** כגון דקאים א' האחד בלבד
ואומר ראיתי טומאה שנזרקה לבינים מבפנים דלא הוה לכו אלא
תרי ז' (ג) כדבעל ונבעלת: **דיקא נמי.** דלא קאי כדהייבו דקאמר
ואינו יודע דאלו הוה קאי כדהייבו אי אפשר דלא ה' הוה ידע:
וקא

הוא כלומר ויבאו שניהם קרבן טהרה והא ספק טומאה נזרות
דבר שאפשר להיות והכא נזירי יש לומר דספק טומאה נזרות הרבים לאו
מוקימין אחוקמיה וילפינן ליה מקרא פרק קמח' דחולין (דף י'): להעמיד כל דבר
אחוקמיה אף על גב דודאי אחד טמא כיון דלא
יעינן ליה ויף על גב דבפיק קמח' דחולין (ג"י ט) למאי דקא סלקא דעמיה קאמר
התם הילכתא גמירי לה ומשמע התם דספק
טומאה נזרות הרבים לאו משום חוקה אלא נגמר מטומאה במקנה לא קאי
הכי ונמקום אחר [נזירי מסכת נדה] מפורש בלורין:

דקמתי

זמא ולא חשו על מה שהקריב קרבנותיו לחצאי: באומר ראיתי שנזרקה טומאה ביניכם. שהיה מרוחק מהם ד' אמות דהשתא
לא הוה אלא מיר' דהויל' ספק טומאה ברשות היחיד:

א) נזירי ולא סובב על טמא דוספיק' ל' יום עשית ומביאין קרבן טהרה וכו'. (ג) נזיר זה ש"ן למתי' דלקמן (דף טע ע"ב) נמת' אחד מהן
וכי' דהתם מביאין קרבן טומאה כספן וע"ז מוכח והולך דנזיר רביעי וע"ז נבטין הש"ס.